

Anonimizuota versija

Vertimas

C-536/23 – 5

Byla C-536/23

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2023 m. rugsėjo 22 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Landgericht München I (Vokietija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2023 m. rugsėjo 21 d.

Ieškovė ir apeliantė:

Vokietijos Federacinė Respublika

Atsakovė ir kita apeliacinio proceso šalis:

Mutua Madrileña Automovilista

<...>

***Landgericht München I* (Miuncheno I-asis apygardos teismas)**

<...>

Byloje

Vokietijos Federacinė Respublika <...>

– ieškovė ir apeliantė,

<...>

prieš

***Mutua Madrileña Automovilista* <...>**

– atsakovę ir kitą apeliacinio proceso šalį,

<...>

dėl reikalavimo

Landgericht München I (Miuncheno I-asis apygardos teismas) <...> priima šią

Nutartį

Pakeisti 2023 m. gegužės 4 d. nutartį, kad būtų ištaisytos klaidos tituliname lape ir akivaizdžias rašybos ar spausdinimo klaidos pagal ZPO (*Zivilprozessordnung*, Civilinis kodeksas, toliau – ZPO) 319 straipsnio 1 dalį; nauja nutarties redakcija suformuluota taip, kaip nurodyta toliau.

1. Sustabdyti bylos nagrinėjimą.
2. Pateikti Europos Sąjungos Teisingumo Teismui šį klausimą:

Ar 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 13 straipsnio 2 dalis, siejama su šio reglamento 11 straipsnio 1 dalies b punktu, turi būti aiškinama taip, kad Europos Sąjungos valstybė narė, kuri yra dėl eismo įvykio (laikinai) nedarbingo pareigūno darbdavė, toliau mokėjusi jam darbo užmokestį ir perėmusi teises, kurias šiam pareigūnui turėjo užtikrinti kitoje valstybėje narėje įsisteigusi bendrovė, kurioje civilinės atsakomybės draudimu apdrausta šiame eismo įvykyje dalyvavusi transporto priemonė, pati, kaip „žalą patyrusi šalis“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą, gali pareikšti ieškinį draudimo bendrovei nedarbingo pareigūno nuolatinės gyvenamosios vietos teisme, jei toks tiesioginis ieškinyje yra leidžiamas?

Motyvai

I.

Ieškovė ir apeliantė (toliau – ieškovė), kaip per eismo įvykį žalą patyrusios pareigūnės darbdavė, reiškia atsakovei ir kitai apeliacinio proceso šaliai (toliau – atsakovė), kaip variklinių transporto priemonių civilinės atsakomybės draudimo bendrovei, kurioje šiuo draudimu apdrausta kitos eismo įvykio šalies transporto priemonė, reikalavimą atlyginti žalą pagal perleistą teisę.

Pareigūnės nuolatinė gyvenamoji vieta yra Miunchene, ji yra federalinė pareigūnė, dirba *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vokietijos patentų ir prekių ženklų tarnyba) Miuncheno skyriuje. *Deutsches Patent- und Markenamt* yra aukštesnioji federalinė įstaiga.

2020 m. kovo 8 d. pareigūnė per atostogas Maljorkoje pateko į eismo įvykį – važiuodama dviračiu susidūrė su nuomojamu automobiliu, vairuojamu Vokietijos

piliečio, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra Prancūzijoje, o automobilio civilinės atsakomybės draudikė yra atsakovė. Dėl per šį eismo įvykį patirtų sužalojimų pareigūnė 2020 m. kovo 8-16 d. buvo nedarbinga.

Ieškovė, kaip pareigūnės darbdavė, nedarbingumo laikotarpiu jai toliau mokėjo darbo užmokestį – iš viso 1 432,77 EUR, tad 2021 m. sausio 25 d. raštu ieškovė pareiškė atsakovės atstovei žalos sureguliuavimo reikalams Vokietijoje, bendrovei *APRIL Financial Services AG*, reikalavimą kompensuoti šią sumokėto darbo užmokesčio sumą. Atsakovės atstovė atsisakė mokėti išmoką motyvuodama tuo, kad eismo įvykį sukėlė pareigūnė.

Ieškovė *Amtsgericht München* (Miuncheno apylinkės teismas) pareiškė ieškinį, jame reikalauja sumokėti 1 432,77 EUR <...>. Atsakovė užginčijo reikalavimą ir, be kita ko, pateikė argumentą, kad teismas, į kurį kreiptasi, neturi tarptautinės jurisdikcijos. 2022 m. vasario 16 d. sprendimu *Amtsgericht München* (Miuncheno apylinkės teismas) atmetė ieškinį motyvuodamas tuo, kad neturi tarptautinės jurisdikcijos, ir šiuo klausimu nurodė, kad ieškovė negali remtis jurisdikcija pagal 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (toliau – Reglamentas Nr. 1215/2012) 11 straipsnio 1 dalies b punktą ir 13 straipsnio 2 dalį dėl to, kad šios teisės normos, kaip išimtį suteikiančios nuostatos, turi būti aiškinamos siaurai ir ieškovei, kaip valstybei, remiantis abstrakčiai tipizuojančiu pažeidžiamumo vertinimu, nėra reikalinga ypatinga šiomis teisėmis suteikiama apsauga, juo labiau kad ji, pavyzdžiui, kiek tai susiję su pensijų ir sveikatos apsaugos sistemomis, funkcinio požiūriu veikia ir kaip socialinio draudimo įstaiga. <...> [informacija apie procesą nacionaliniame teisme]

Dėl šio sprendimo <...> ieškovė <...> padavė apeliacinį skundą <...> [informacija apie procesą nacionaliniame teisme].

Ieškovė laikosi nuomonės, kad *Amtsgericht München* (Miuncheno apylinkės teismas) nepagrįstai paneigė savo jurisdikciją, nes ji tikrai gali remtis Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnio 1 dalies b punktu ir 13 straipsnio 2 dalimi. Ieškovės nuomone, ji, kaip per eismo įvykį tiesioginę žalą patyrusios šalies darbdavė, dėl to, kad toliau mokėjo šiai šaliai darbo užmokestį, cesijos pagal įstatymą pagrindu įgijo jos teisės reikalauti iš atsakovės atlyginti žalą. Tuo teismų jurisdikcija žalą patyrusios šalies nuolatinėje gyvenamojoje (buveinės) vietoje pagrindžiama ir cesionarijui pagal įstatymą. Taip yra dėl to, kad, remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencija (visų pirma 2017 m. liepos 20 d. sprendimu byloje C-340/16), kaip tik neturi būti atliekamas konkretus įvykio vertinimas ir diferencijuojama pagal silpnumo kriterijų, o, siekiant užtikrinti nuspėjamumą, bet kuris perimti teisės galintis asmuo, kuris reikalavimus reiškia ne kaip draudikas ar socialinio draudimo įstaiga, o kaip cesionarijus pagal įstatymą remdamasis perleista teise (taip pat kaip žalą patyrusi šalis), taip pat gali kreiptis į teismą žalą patyrusios šalies nuolatinėje gyvenamojoje (buveinės) vietoje.

Ieškovė prašo

pagal jos apeliacinį skundą panaikinti *Amtsgericht München* (Miuncheno apylinkės teismas) <...> sprendimą ir iš atsakovės priteisti 1 432,77 EUR ir šios sumos palūkanas, kurios būtų penkiais procentiniais punktais didesnės už bazinę palūkanų normą, nuo *lis pendens* momento,

<...>

<...> [papildomas prašymas]

Atsakovė prašo

atmesti apeliacinį skundą.

Atsakovė laikosi nuomonės, jog iš apsaugos tikslo, kurio siekiama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnio 1 dalies b punktą ir 13 straipsnį, matyti, kad remtis šia privilegija atitinkamo draudiko atžvilgiu gali tik ta šalis, kuri instituciniu požiūriu laikytina silpnesniuju subjektu, palyginti su draudiku, konkrečiai – civilinės atsakomybės draudimo bendrove. Teisingumo Teismas paneigė, kad socialinio draudimo įstaiga ar draudimo teisės srityje komercinę veiklą vykdančias asmenys, neatsižvelgiant į jų dydį, yra toks silpnesnysis subjektas (2009 m. rugsėjo 17 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-347/08; 2018 m. sausio 31 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-108/17; 2021 m. gegužės 20 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-913/19; 2021 m. spalio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimas byloje C-393/20). Tokia instituciniu požiūriu blogesnė padėtis turi būti paneigiama ir Sąjungos valstybės narės, kaip tarptautinės teisės subjekto, atveju, juo labiau kad ji, kaip šiuo atveju ieškovė, moka ir išmokas, pagal savo esmę atitinkančias socialinio draudimo išmokas, be to, vykdo nacionalinėje teritorijoje veikiančių draudikų priežiūrą. Bet kuriuo atveju teismo, į kurį buvo kreiptasi, kolegija, kaip apeliacinė instancija, privalo pagal SESV 267 straipsnį pateikti Teisingumo Teismui prašymą priimti prejudicinį sprendimą dėl išaiškinimo, ypač jei ji šiuo klausimu linkusi nukrypti nuo 2012 m. spalio 15 d. *OLG Koblenz* (Koblenco aukštesnysis apygardos teismas) sprendimo byloje Nr. 12 U 1528/11).

<...> [informacija apie procesą nacionaliniame teisme]

II.

Pagal ZPO 148 straipsnį turi būti sustabdomas bylos nagrinėjimas ir pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 267 straipsnio pirmos pastraipos b punktą ir antrą pastraipą Teisingumo Teismui pateikiamas rezoliucinės dalies 2 punkte suformuluotas prejudicinis klausimas. Ieškovės apeliacinis skundas yra priimtinas, o jo pagrindumas priklauso nuo 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (toliau – Reglamentas Nr. 1215/2012) 11 straipsnio 1 dalies b punkto ir 13 straipsnio

2 dalies išaiškinimo, kitaip tariant, nuo to, ar pirmosios instancijos teismas, į kurį buvo kreiptasi, turi jurisdikciją.

1. Ieškovės apeliacinis skundas dėl *Amtsgericht München* (Miuncheno apylinkės teismas) <...> sprendimo yra priimtinas. <...> [pateikiami argumentai]
2. Apeliacinio skundo pagrindumas priklauso nuo klausimo, ar *Amtsgericht München* (Miuncheno apylinkės teismas) pagrįstai paneigė savo jurisdikciją pagal Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnio 1 dalies b punktą ir 13 straipsnio 2 dalį.

2.1. Bylos teisinis pagrindas pagal Sąjungos teisę yra:

- Reglamento Nr. 1215/2012 konstatuojamosios dalys:

(15) jurisdikcijos taisyklės turėtų būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai nustatoma pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą. Todėl turėtų visada galioti ši jurisdikcijos nuostata, išskyrus keletą aiškiai nustatytų atvejų, kai ginčo objektas arba šalių autonomija pateisina kitą siejamąjį kriterijų. Juridinio asmens buveinės vieta turi būti apibrėžta autonomiškai, siekiant didesnio bendrų taisyklių skaidrumo ir norint išvengti jurisdikcijų kolizijos;

<...>

(18) kalbant apie draudimo, vartotojų ir darbo sutartis, silpnesnioji šalis turėtų būti ginama pagal jurisdikcijos taisykles, kurios yra palankesnės tokios šalies interesams negu bendrosios taisyklės;

- Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnis:

1. *Draudikui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys gali būti pareikštas:*

a) *valstybės narės, kurioje yra jo nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta, teismuose;*

b) *jeigu ieškinius pareiškia draudėjas, apdraustasis arba naudos gavėjas – kitoje valstybėje narėje ieškovo nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos teismuose; arba*

c) *kai draudikai yra keli – valstybės narės, kurioje yra iškelta byla pagrindiniam draudikui, teismuose.*

2. *Draudiko, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta nėra valstybėje narėje, tačiau kuris turi filialą, atstovybę arba kitokį padalinį vienoje iš valstybių narių, ginčiuose, susijusiuose su filialo,*

atstovybės arba padalinio veikla, tokia valstybė narė yra laikoma draudiko nuolatine gyvenamąja (buveinės) vieta.

- Reglamento Nr. 1215/2012 13 straipsnis:
  1. *Atsakomybės draudimo atvejais, kai žalą patyręs asmuo pareiškia ieškinį apdraustajam, draudikas taip pat gali būti įtrauktas į procesą, jeigu tai leidžiama pagal teismo vietos teisę.*
  2. *10, 11 ir 12 straipsniai taikomi žalą patyrusios šalies tiesiogiai draudikui pareikštiems ieškiniams, jeigu tokie tiesioginiai ieškiniai yra leidžiami.*

- 2.2. Remiantis Reglamento Nr. 1215/2012 13 straipsnio 2 dalimi, žalą patyrusi šalis, reiškianti tiesioginį reikalavimą draudikui, gali pareikšti ieškinį teisme, turinčiame jurisdikciją pagal Reglamento Nr. 1215/2012 10–12 straipsnius. Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnio 1 dalies b punkte vėlgi suteikiama galimybė pareikšti ieškinį draudėjo gyvenamosios (buveinės) vietos teisme, taigi – dėl Reglamento Nr. 1215/2012 13 straipsnio 2 dalyje pateiktos nuorodos – žalą patyrusios šalies gyvenamojoje (buveinės) vietoje.

Bylos šalys nesiginčija, kad ieškovė reiškia tiesioginį ieškinį atsakovei, kaip civilinės atsakomybės draudimo bendrovei, kurioje apdrausta kitos eismo įvykio šalies transporto priemonė, pagal 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 864/2007 dėl nesutartinėms prievolėms taikytinos teisės (toliau – reglamentas „Roma II“) 18 straipsnio 1 dalį [18 straipsnį], siejamą su Ispanijos *Ley sobre responsabilidad civil y seguro en la circulación de vehículos a motor* (Įstatymas dėl variklinių transporto priemonių civilinės atsakomybės draudimo, toliau – LRCSCVM) 7.1 straipsnio 2 dalimi, 1.1 ir 143 straipsniais, pagal perleistą teisę, remiantis reglamento „Roma II“ 19 straipsniu, siejama su BBG (*Bundesbeamtengesetz*, Federalinis pareigūnų įstatymas) 76 straipsniu. Taip yra dėl to, kad ieškovė – dėl to taip pat nesiginčijama – yra pareigūnės, t. y. per eismo įvykį žalą patyrusios šalies, darbdavė ir – vėlgi dėl to nesiginčijama – nedarbingumo dėl eismo įvykio laikotarpiu jai toliau mokėjo darbo užmokestį – iš viso 1 432,77 EUR.

- 2.3. Lemiamą reikšmę turi klausimas, ar ieškovė, kuri ieškinį reiškia pagal teisę, kurią turėjo per eismo įvykį žalą patyrusi darbuotoja ir kuri ieškovei buvo perleista remiantis cesija pagal įstatymą, taip pat gali remtis Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnio 1 dalies b punktu ir 13 straipsnio 2 dalimi.

Kalbant apie jurisdikcijos reguliavimą, pažymėtina, kad Reglamente Nr. 1215/2012, kaip ir 2000 m. gruodžio 22 d. Reglamente (EB) Nr. 44/2001 (toliau – Reglamentas Nr. 44/2001), kuris yra jo pirmtakas, iš esmės remiamasi toliau išdėstytais argumentais. pagal Reglamento Nr. 1215/2012 15 konstatuojamąją dalį jurisdikcijos taisyklės turėtų būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai nustatoma pagal

atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą. Pagal šio reglamento 18 konstatuojamąją dalį, kiek tai susiję su draudimo, vartotojų ir darbo sutartimis, silpnesnioji šalis turėtų būti ginama pagal jurisdikcijos taisykles, kurios yra palankesnės tokios šalies interesams negu šios bendrosios taisyklės.

- 2.4. Teisingumo Teismas, kiek matyti, trijuose sprendimuose – 2009 m. rugsėjo 17 d. (byla C-347/08), 2017 m. liepos 20 d. (byla C-3410/16) ir 2018 m. sausio 31 d. (byla C-106/17) – jau nustatė esminius principus, kuriais būtų galima užtikrinti, viena vertus, silpnesniosios šalies apsaugą, kurios siekiama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 10–13 straipsnius (arba jiems tapacias Reglamento Nr. 44/2001 nuostatas), ir, kita vertus, būtina nuspėjamumą, kiek tai susiję su jurisdikciją turinčiu teismu.

Taigi visi tie subjektai, kurie patys vykdo komercinę veiklą draudimo srityje, nesvarbu, ar tai būtų draudikas, ar privalomojo socialinio draudimo įstaiga (2009 m. rugsėjo 17 d. sprendimas byloje C-347/08), ar komercinę veiklą vykdančias cesionarius (2018 m. sausio 31 d. sprendimas byloje C-106/17), nėra pažeidžiami, todėl jiems nesuteikiama apsauga pagal Reglamento Nr. 1215/2012 10 ir paskesnius straipsnius pasirenkant *forum actoris*, ir tai taikoma neatsižvelgiant į tai, ar jie, vykdydami veiklą, turi panašią kaip draudikas atsakovas įtaką rinkoje ir ekonominę galią.

Ir priešingai, visi tie subjektai, kurie nevykdo komercinės veiklos draudimo srityje, o reiškia ieškinį pagal teisę, kuri iš žalą patyrusios šalies jiems buvo perleista, pavyzdžiui, dėl paveldėjimo arba tolesnio darbo užmokesčio mokėjimo, laikytini „žalą patyrusia šalimi“, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1215/2012 13 straipsnio 2 dalį, ir gali pasinaudoti Reglamento Nr. 1215/2012 10 ir paskesniuose straipsniuose įtvirtintu principu *forum actoris*. Tai vėlgi taikoma nereikalaujant įvertinti individualaus pažeidžiamumo konkrečiu atveju. Teisingumo Teismas šiuo klausimu yra nurodęs (2017 m. liepos 20 d. sprendimo byloje C-340/16 34 ir paskesni punktai):

„Be to, kaip prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymėjo sprendime dėl šio prašymo, jei kiekvienu atskiru atveju reikėtų spręsti, ar toliau darbo užmokesčių mokantį darbdavį galima laikyti „silpnesniąja šalimi“, patenkančia į „nukentėjusiosios šalies“ apibrėžtį pagal Reglamento Nr. 44/2001 11 straipsnio 2 dalį, kiltų teisinio netikrumo pavojus ir atsirastų prieštara minėto reglamento 11 konstatuojamojoje dalyje nurodytam jo tikslui, pagal kuri jurisdikcijos taisyklės turi būti ypač nuspėjamos.

Toliau reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 44/2001 11 straipsnio 2 dalį savo darbuotojų teises į žalos atlyginimą perėmę darbdaviai, nesvarbu, kokio jie dydžio ir kokia jų teisinė forma, gali

kaip žalą patyrę asmenys remtis specialiomis jurisdikcijos taisyklėmis, numatytomis šio reglamento 8-10 straipsniuose.

Taigi darbdavį, kuris perėmė savo darbuotojo teises, kad būtų padengtas nedarbingumo laikotarpiu pastarajam mokėtas darbo užmokestis, ir kuris vien šiuo pagrindu pareiškia ieškinį dėl jo patirtos žalos atlyginimo, galima laikyti silpnesne šalimi nei draudikas, kuriam jis pareiškia ieškinį, todėl galinčiu pasinaudoti galimybe pareikšti šį ieškinį valstybės narės, kurioje jis turi buveinę, teismuose.

Vadinasi, per eismo įvykį nukentėjusio darbuotojo, kuriam toliau mokėtas darbo užmokestis, teises perėmęs darbdavys gali kaip „nukentėjusioji šalis“ šiame įvykyje dalyvavusios transporto priemonės draudikui iškelti bylą valstybės narės, kurioje turi buveinę, teismuose, jeigu tiesioginis ieškinys yra galimas.

<...>

Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad Reglamento Nr. 44/2001 9 straipsnio 1 dalies b punktą, siejamą su šio reglamento 11 straipsnio 2 dalimi, reikia aiškinti taip: pirmoje valstybėje narėje buveinę turintis darbdavys, kuris toliau moka darbo užmokestį po eismo įvykio nedirbančiam darbuotojui ir perima jo teises antroje valstybėje narėje buveinę turinčios bendrovės, apdraudusios šiame įvykyje dalyvavusios transporto priemonės valdytojo civilinę atsakomybę, atžvilgiu, gali kaip „nukentėjusioji šalis“ (kaip tai suprantama minėtoje nuostatoje) iškelti šiai draudimo bendrovei bylą pirmos valstybės narės teismuose, jeigu tiesioginis ieškinys yra galimas.“

Vis dėlto nuostatos, leidžiančios nukrypti nuo principo, pagal kurį jurisdikcija yra atsakovo gyvenamojoje (buveinės) vietoje, yra išimties pobūdžio ir turi būti aiškinamos siaurai, todėl negali būti išplėstos ir taikomos asmenims, kuriems ši apsauga nėra reikalinga (2018 m. sausio 31 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-106/17 41 punktas; 2021 m. gegužės 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-913/19 39 punktas). Nors iš esmės, siekiant taikyti Reglamento Nr. 1215/2012 10 ir paskesnius straipsnius, nereikia konkrečiu atveju atlikti vertinimo ir apsvarstyti, ar šalis struktūriškai yra silpnesnioji, kitaip tariant, pažeidžiama, šalių padėties skirtumo paprastai nėra, kai ieškinys nesusijęs su draudiku, kurio atžvilgiu ir draudėjas, ir žalą patyrusi šalis laikytini silpnesniąja šalimi (2021 m. gruodžio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo byloje C-708/20 33 punktas).

- 2.5. Taigi, viena vertus, taikant Reglamento Nr. 1215/2012 10 ir paskesnius straipsnius, abstrakčiai apibendrinantis pažeidžiamumo vertinimas visgi atliekamas, t. y. tam tikrose atvejų grupėse – o šiose grupėse neatsižvelgiant į konkretų silpnumą, kitaip tariant, pažeidžiamumą atitinkamo draudiko atveju – pažeidžiamumas turi būti patvirtinamas (esant cesijai pagal įstatymą

paveldėtojų arba darbdavių atveju) arba paneigiamas (socialinio draudimo įstaigų arba komercinę veiklą draudimo srityje vykdančių cesionarijų atveju). Kita vertus, būtent iš šių atvejų grupių matyti, kad taikant tipizuojantį požiūrį galima pakankamai atsižvelgti į nuspėjamumo reikalavimą pagal 15 konstatuojamąją dalį ir vis dar išlaikyti išimties pobūdį.

Taigi *OLG Koblenz* (Koblenco aukštesnysis apygardos teismas) 2021 m. spalio 15 d. sprendime (bylos Nr. 12 U 1528/11) paneigė savo jurisdikciją nagrinėti valstybės narės federalinės žemės ieškinius pagal Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnio 1 dalies b punkto ir 13 straipsnio 2 dalies nuostatomis tapačias Reglamento Nr. 44/2001 9 straipsnio 1 dalies b punkto ir 11 straipsnio 2 dalies nuostatas, motyvuodamas tuo, kad Vokietijos Federacinės Respublikos žemė nėra silpnesnė ar turinti mažiau teisinės patirties nei civilinės atsakomybės draudikas, o jos padėtį galima palyginti su socialinio draudimo įstaigos padėtimi.

Teisingumo Teismas, priešingai, pirma nurodytame sprendime (2017 m. liepos 20 d. sprendimas byloje C-340/16) patvirtino teismo jurisdikciją nagrinėti viešosios teisės reglamentuojamo ligoinės valdytojo, kaip darbdavio, ieškinius remiantis cesija pagal įstatymą, kiek tai buvo susiję su tolesniu darbo užmokesčio mokėjimu jo darbuotojui; visgi tuo atveju ieškovas, viešosios teisės subjektas, nebuvo nei federalinė žemė, nei juo labiau Europos Sąjungos valstybė narė ir, atrodo, būtent subjektiškumo pagal tarptautinę teisę kriterijų galima nustatyti pakankamai abstrakčiai tam, kad būtų galima įvykdyti jurisdikcijos nuspėjamumo reikalavimą.

3. Tokiomis aplinkybėmis sprendimo dėl ieškovės apeliacinio skundo esmė yra klausimas, ar Reglamento Nr. 1215/2012 11 straipsnio 1 dalies b punktą ir 13 straipsnio 2 dalį, nepaisant jų išimties pobūdžio, galima aiškinti taip, kad Europos Sąjungos valstybė narė, kuri yra dėl eismo įvykio (laikina) nedarbingo pareigūno darbdavė, toliau mokėjusi jam darbo užmokesčių ir perėmusi teises, kurias šiam pareigūnui turėjo užtikrinti kitoje valstybėje narėje įsisteigusi bendrovė, kurioje civilinės atsakomybės draudimu apdrausta šiame eismo įvykyje dalyvavusi transporto priemonė, pati, kaip „žalą patyrusi šalis“, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą, gali pareikšti ieškinį draudimo bendrovei nedarbingo pareigūno nuolatinės gyvenamosios vietos teisme, jei toks tiesioginis ieškinys yra leidžiamas. Taigi šalys ginčijasi dėl reglamento išaiškinimo, o priimant sprendimą dėl apeliacinio skundo šis išaiškinimas turi esminę reikšmę.

Taigi pagal SESV 267 straipsnį Europos Sąjungos Teisingumo Teismui pateikiamas prašymas priimti prejudicinį sprendimą dėl rezoliucinės dalies 2 punkte suformuluoto klausimo dėl išaiškinimo.

<...>